

Arrest

nr. 212 880 van 26 november 2018
in de zaak RvV X/ VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. LEWYLLIE
Koning Albertlaan 128
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn en die handelt als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X, op 13 juni 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 maart 2017, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 maart 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. LEWYLLIE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 28 juli 2015 toe op het Belgische grondgebied en diende op 29 juli 2015 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 29 maart 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 13 oktober 2016 (RvV 13 oktober 2016, nr. 176 289).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 7 april 2016 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.4. Verzoekster diende op 17 december 2016 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van haar zoon.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 30 maart 2017 een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Verzoekster werd hiervan op 14 mei 2018 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 17.12.2016 bij onze diensten werd ingediend door:

K.(…), R.(…) (R.R.(…)), geboren te (…) op (…)

+ wettelijke vertegenwoordiger van

A.(…), A.(…), geboren op (…)

Adres: (…)

Nationaliteit: Pakistan

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot hetbekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 15.03.2017 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.

(…)”

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 30 maart 2017 eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoekster werd hiervan tevens op 14 mei 2018 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)”

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De mevrouw, die verklaart te heten

Naam + voornaam: K.(…), R.(…)

geboortedatum: (…)

geboorteplaats: (…)

nationaliteit: Pakistan

+ zoon

A.(...), A.(...) ° (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene niet in bezit van een geldig paspoort en een geldig visum

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene maakt reeds het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 07.04.2016. Dit bevel om het grondgebied te verlaten werd op 24.10.2016 en betrokkene diende uiterlijk op 03.11.2016 hieraan gevolg te geven.

(...)”

2. Over de rechtspleging

2.1. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.2. Verzoekster diende op 12 september 2018 een *“aanvullende nota ter correctie van enkele materiële vergissingen in het verzoekschrift en de synthesememorie”*.

2.3. De Raad merkt op dat een dergelijk stuk niet wordt voorzien in de vreemdelingenwet, noch in het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waardoor het uit de debatten dient te worden geweerd (cf. RvS 9 juli 2002, nr. 109.005).

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Het verzoekschrift dient een ontvankelijk middel te bevatten. Het ontbreken van een middel in het inleidend verzoekschrift heeft de onontvankelijkheid van het verzoekschrift tot gevolg (RvS 28 september 2009, nr. 196.412).

3.2. Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), thans de tweede bestreden beslissing. Verzoekster voert in haar synthesememorie geen middelen aan tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en beperkt zich tot de stelling dat *“(g)elet op de nietigheid van de eerste bestreden beslissing, (...) ook de tweede bestreden beslissing onwettig (is), nu zij er integraal uit volgt.”*.

3.3. De Raad stelt vast dat de tweede bestreden beslissing een juridische en een feitelijke grondslag hebben die volledig los staan van de eerste bestreden beslissing. Bijgevolg heeft de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing, in weerwil van verzoeksters bewering, geen invloed op de wettigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten, de thans tweede bestreden beslissing.

Het beroep zal enkel ten gronde worden behandeld in zoverre het betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing (hierna: de bestreden beslissing).

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel van haar synthesememorie voert verzoekster de schending aan van artikel 9ter, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet. Verzoekster stelt in haar middel het volgende:

"De bestreden beslissing stelt dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals beschreven in artikel 9ter, §1 Vreemdelingenwet en wijst de aanvraag daarom af als onontvankelijk, in toepassing van artikel 9ter, §3, 4° Vreemdelingenwet.

Verwerende partij baseert zich hiervoor op het verslag van de ambtenaar-geneesheer d.d. 15 maart 2018, dat als volgt leest:

(...)

Artikel 9ter Vreemdelingenwet luidt:

"§1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk: (...) 4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk; (...) : ' (...)

Het begrip ziekte wordt niet nader gedefinieerd in de Vreemdelingenwet, noch in de algemene bepalingen, noch in artikel 9ter Vw. zelf.

Verweerder gaat er zonder nadere motivering van uit dat de aandoening van verzoeksters zoon niet beantwoordt aan een ziekte zoals omschreven in art. 9ter, § 1, eerste lid Vw.

Het is verzoekster onduidelijk waarom het ernstige gehoorverlies waaraan haar zoon leidt, niet zou vallen onder het toepassingsgebied van artikel 9ter Vw.

Er bestaat geen eenduidige definitie van het begrip ziekte.

De World Health Organisation (hierna WHO) definieert 'zièkte' als volgt: "A failure of the adaptive mechanisms of an organism to counteract adequately, normally or appropriately to stimuli and stresses to which the organism is subjected, resulting in a disturbance in the function or structure of some part of the organism. This definition emphasizes that disease is multifactorial and may be prevented or treated by changing any or a combination of the factors. "

Chronische ziekte wordt gedefinieerd als: "A disease which has one or more of the following characteristics: is permanent; leaves residual disability; is caused by nonreversible pathological alternation; requires special training of the patient for rehabilitation; or may be expected to require a long period of supervision, observation or care. "

Daarbij benadrukt het WHO: "Disease is a very elusive and difficult concept to define, being largely socially defined"

In het artikel dat als stuk 3 gevoegd wordt, stelt J.L. Scully, onderzoeker aan de universiteit van Basel omtrent Ethiek in de Biowetenschappen, zich vragen bij» de aflijning tussen ziekte, fysieke beperking, of gezondheid. L .

Verweerder is er maar al te snel, zonder nadere motivering, van uitgegaan dat de aandoening van verzoeksters zoon geen ziekte zou betreffen, quod non.

Het betreft immers een fysieke, . conditie, aandoening, die medisch behandeld werd in het land van herkomst én in België opgevolgd wordt door medisch specialisten tot op vandaag.

Dit gegeven wordt niet betwist.

Deze medische behandeling is ook absoluut noodzakelijk opdat verzoeksters zoon in waardigheid zou kunnen leven. Zonder medische behandeling zou verzoeksters zoon immers een volledig gehoorverlies leiden. De prothese (implantaat) . die bij hem werd aangebracht, is absoluut noodzakelijk opdat hij een enigszins menswaardig bestaan zou kunnen leven.

Ook dit gegeven wordt niet betwist.

Bovendien blijkt uit de memorie van toelichting bij artikel 9ter Vw. dan het begrip ziekte zoals omschreven in artikel 9ter, §1, eerste lid Vw. eerder het begrip 'aandoening' omvat en dus een bredere lading dekt dan hetgeen in het gewone taalgebruik sensu stricto als ziekte beschouwd wordt.

In dit licht kan door verweerder niet zomaar gesteld worden dat er in hoofde van verzoeksters zoon geen sprake is van een ziekte, minstens niet dat dit kennelijk zo is.

Door vast te stellen dat dé toestand waarin de zoon van verzoekster zich bevindt, kennelijk niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 9ter Vw., heeft verweerder artikel 9ter, §1, eerste lid Vw. geschonden. Het middel is gegrond."

In een tweede middel voert verzoekster wederom de schending aan van artikel 9ter, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet, in samenhang met artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet, en van de materiële

motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoekster zet in haar tweede middel het volgende uiteen:

"Minstens moet vastgesteld dat de eerste bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is. Verweerder stoelt de eerste bestreden beslissing volledig op het verslag van de ambtenaargeneesheer, waarvan de inhoud aldus integraal deel uitmaakt van de eerste bestreden beslissing.

In dit verslag verwijst de ambtenaar-geneesheer naar vier medische attesten, waaruit telkenmale blijkt dat verzoeksters zoon aan ernstig bilateraal gehoorverlies lijdt, en dat er bij hem een cochleair implantaat werd ingebracht, dat tot op heden nog niet op punt staat.

Hij vervolgt met de stelling dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van art. 9ter van de wet van 15 december 1980.

Verzoekster heeft slechts het raden naar de achterliggende redenering, WAAROM precies de ambtenaar-geneesheer oordeelt dat de medische aandoening van haar zoon kennelijk niet zou vallen onder de toepassing van artikel 9ter Vw.

Zoals hierboven reeds aangetoond, bestaat er geen consensus in de medische wereld of de aandoening van verzoeksters zoon wel dan niet een ziekte betreft.

Verweerder is gebonden door de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals dat ook opgelegd wordt in het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Het unierechtelijk beginsel van behoorlijk bestuur is neergelegd in artikel 41 van het Handvest.

Dit artikel luidt als volgt:

"Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- Hét recht van eenieder te worden gehoord voordat een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

- Het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en zakengeheim,

- de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

2.

Hierover oordeelde Uw Raad in een recent arrest van 8 mei 2018:

"De plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt de eerbiediging van de rechten van verdediging een fundamenteel beginsel van het Unierecht, en dit beginsel moet ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten worden geëerbiedigd wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303. Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, punt 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., punt 8,6; HvJ 5 juni 2014, C-146/14 PPU, Mahdi, punten 44-46). " (RvV. 8 mei 2018 nr. 203.685)

De vaststelling dat verzoeksters zoon al dan niet aan ziekte zoals omschreven in artikel 9ter, §1, eerste lid Vw. lijdt is, zoals hierboven al is gebleken, geenszins een directe en voor eenvoudige constataatie vatbare vaststelling, doch zij veronderstelt een beslissing met een zekere appreciatiemarge. Daarom precies is het van belang dat dergelijke beslissingen met redenen worden omkleed in het licht van het unierechtelijk beginsel van behoorlijk bestuur om de verzoekster de mogelijkheid te bieden met volledige kennis van zaken te beslissen of zij er baat bij heeft zich tegen de beslissing tot de bevoegde rechter te wenden en teneinde ook de rechter ten voile in staat te stellen om zijn controle van de rechtmatigheid van de beslissing uit te oefenen.

Waar de verzoekster wijst op het feit dat de beslissing op heldere en ondubbelzinnige wijze de redenering van de opsteller van de akte moet weergeven, teneinde de bestemming toe te laten de werkelijke motieven te begrijpen en ze te kunnen aanvechten in het kader van een beroep en de bevoegde jurisdictie in staat te stellen om zijn controle uit te oefenen, maakt zij een verband tussen de motiveringsplicht en de rechten van verdediging.

Dit verband vindt steun in de rechtspraak van het Hof die reeds in verschillende arresten wees op het belang van een toereikende motivering als wezenlijke vormvereiste en daaraan uitdrukkelijk het recht van de benadeelde persoon op een doeltreffende voorziening in rechte heeft gekoppeld (bv. HvJ 15 oktober 1987, Heylens, C-222/86, punt 15 en Gerecht 20 september 2011, Evropaïki Dynamiki, T-461/08, punt 122).

Daarbij weze opgemerkt dat artikel 9ter Vw. ingevoerd werd ter uitvoering van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG en aldus de uitvoering van een internationale rechtsregel betreft.

Artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet legt het bestuur op om haar beslissingen met redenen te omkleeden en om de feiten te vermelden die deze beslissingen rechtvaardigen.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

De loutere stelling dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals omschreven in artikel 9ter, §1, eerste lid Vw. zonder nadere toelichting, is een manifeste tekortkoming aan de hierboven geschetste vereiste van materiële motivering.

De eerste bestreden beslissing is aangetast door onwettigheid en moet vernietigd worden.

Het middel is gegrond.

Gelet op de nietigheid van de eerste bestreden beslissing, is ook de tweede bestreden beslissing onwettig, nu zij er integraal uit volgt.”

4.2. Omwille van hun inhoudelijke verwevenheid worden beide door verzoekster aangevoerde middelen hieronder gezamenlijk behandeld.

4.3. Artikel 62, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2.

De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten.”

Artikel 62, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Het doel van de formele motiveringsplicht is dat zij de betrokkene in staat moet stellen om te oordelen of hij zich op het stuk der motieven zinvol kan verweren. Een verzoeker kan de schending van de formele motiveringsplicht niet dienstig aanvoeren indien hij door zijn omstandige kritiek op de motieven van de bestreden beslissing te kennen geeft dat te zijnen opzicht het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 18 februari 2008, nr. 179.971). *In casu* blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent en er kritiek op kan uitoefenen, zodat aan de formele motiveringsplicht werd voldaan.

4.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van het bestuur. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

4.5. De bestreden beslissing vermeldt artikel 9ter, §3, 4°, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag, waarin verwezen wordt naar het door verzoekster geschonden geachte artikel 9ter, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

(...)”

Een “*ziekte zoals voorzien in (artikel 9ter) §1, eerste lid*” is een ziekte die “*een reëel risico inhoudt voor (het) leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in (het) land van herkomst of het land waar hij verblijft*”.

4.6. Blijkens het administratief dossier diende verzoekster op 17 december 2016 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarbij zij zich baseerde op de auditieve problemen van haar zoontje. Bij deze aanvraag voegde zij een standaard medisch getuigschrift van 26 november 2016 en twee bijlagen van consultaties op de afdeling neus-, keel- en oorheelkunde van

het universitair ziekenhuis, een medisch verslag uit Pakistan, een schoolattest en informatie over de gezondheidszorg en de situatie in Pakistan.

4.7. Zoals bepaald door artikel 9ter, §3, 4°, van de vreemdelingenwet komt de beoordeling of de ingeroepen ziekte beantwoordt aan de voorwaarden uit artikel 9ter, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet toe aan de ambtenaar-geneesheer. *In casu* verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris naar het medisch advies van de arts-adviseur van 15 maart 2017, dat als basis dient voor en waarvan de motieven integraal deel uitmaken van de bestreden beslissing. Bijgevolg dienen de beslissing en het advies gezamenlijk te worden onderzocht (cf. RvS 21 oktober 2014, nr. 228.829). In het medisch advies wordt het volgende gesteld:

“(...)

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 17.12.2016.

Uit het standaard medisch getuigschrift en de medische stukken:

- SMG d.d. 22/11/2016 van Dr. H.(...) D.(...) R.(...), huisarts: bilateraal ernstig gehoorverlies (waarschijnlijk aangeboren) met in Pakistan geplaatste cochleaire implant rechts, aangepast onderwijs Buso type 7.
- Audiologisch verslag d.d. 22/10/2015 van Mevr. F.(...) S.(...): audiologe-logopediste: bilateraal ernstig gehoorverlies, CI (cochleaire implant) rechts die nog niet op punt staat.
- Medisch verslag d.d. 25/12/2015 van Dr. N. W.(...), arts-specialist in opleiding voor neus-keel-oren: vermoedelijk congenitaal bilateraal ernstig gehoorverlies en CI rechts, bijkomende fitting afspraken nodig voor de spraakprocessor.
- Medisch verslag d.d. 07/05/2013 van Dr. F.(...) S.(...), neuroloog in Pakistan: ernstige bilaterale dysfunctie van de perifere gehoorsbaan.

Uit de medische stukken blijkt dat deze 8-jarige jongen aan ernstig gehoorverlies lijdt, dat in Pakistan gecorrigeerd werd met een CI rechts, waarvan de spraakprocessor nog verder afgesteld dient te worden. Ik stel vast dat er geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1. eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.

(...)”

4.8. In het advies kwam de arts-adviseur tot de conclusie dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte, zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag onontvankelijk diende te verklaren.

4.9. In haar middelen stelt verzoekster dat het onduidelijk is waarom het ernstige gehoorverlies van haar zoon niet beantwoordt aan een ziekte, zoals omschreven in artikel 9ter, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

4.10. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen merkt de Raad op dat het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdelingen aangebrachte medische gegevens uitsluitend behoren tot de bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer en dat het de Raad niet toekomt de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer te betwisten (RvS 15 januari 2014, nr. 10.218 (c)).

4.11. In haar middel citeert verzoekster definities van een ‘ziekte’ volgens de Wereldgezondheidsorganisatie en voegt zij informatie toe over de aflijning van de begrippen ‘gezondheid’, ‘ziekte’ en ‘fysieke beperking’. Verzoekster gaat er blijkbaar aan voorbij dat de definitie uit artikel 9ter, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet niet werd opgesteld om alle mogelijke aandoeningen te omvatten, maar louter als finaliteit heeft te bepalen op grond van welke ‘ziekte’ een vreemdeling die in België verblijft in aanmerking kan komen voor een machtiging tot verblijf omwille van medische redenen. Bijgevolg is het weinig relevant of de situatie van de zoon van verzoekster onder een brede definitie van de term ‘ziekte’ zou kunnen vallen bij de beoordeling of zijn situatie onder het toepassingsgebied van het hierboven geciteerde wetsartikel kan vallen, ook het gegeven dat het zoontje van verzoekster thans nog verder wordt opgevolgd in België, zoals zij in haar kritiek op de nota met opmerkingen van de verwerende partij betoogt. Niet elke persoon die in België door artsen wordt opgevolgd, lijdt immers *ipso facto* aan een ziekte in de zin van artikel 9ter, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

4.12. Uit de neergelegde medische stukken blijkt vooreerst dat het waarschijnlijk om een aangeboren toestand gaat en dat de bilaterale gehoordysfunctie reeds in Pakistan werd vastgesteld (medisch verslag neuroloog in Pakistan). Tevens blijkt dat er reeds in Pakistan een cochleaire implant werd geplaatst, maar dat de spraakprocessor nog niet op punt stond. In de beslissing wordt nergens ontkend dat de prothese die bij hem werd aangebracht, noodzakelijk is, zoals verzoekster in haar eerste middel betoogt. Verzoekster houdt een uiteenzetting over de motiveringsplicht, die vervat is in het recht op behoorlijk bestuur uit artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en de rechtspraak van de Raad dienaangaande, maar in weerwil van verzoeksters beweringen houdt de motiveringsplicht niet in dat het bestuur 'de motieven van de motieven' zou moeten weergeven in zijn beslissing.

Daargelaten de vraag of de 'toestand' van haar zoontje als een 'ziekte' kan worden beschouwd, slaagt zij er niet in aannemelijk te maken dat de arts-adviseur kennelijk onredelijk te werk ging door uit de neergelegde medische stukken te concluderen dat de 'aandoening' van haar zoontje geen risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit en/of geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling zou zijn in zijn land van herkomst. De beoordeling houdt rekening met de beschikbare gegevens, de beslissing gaat uit van correcte juridische kwalificaties, en het besluit is niet kennelijk onevenredig met de vastgestelde feiten. Bijgevolg is de kritiek die verzoekster in haar syntheseseminarie levert op de overwegingen uit de nota met opmerkingen ongegrond.

4.13. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 9ter, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen.

Beide aangevoerde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPE,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPE

F. TAMBORIEN